De Levende Natuur 5 (3):51-56 (1900)

met regelmatige blauwe strepen; de weelderige rug- en buikvinnen grijsblauw — onder den kop twee witte, stekelige vinnetjes, die pikant afsteken tegen de andere, breede vinnen.

Altijd zijn ze dartelend in beweging, en als iemand het glas nadert, kijken ze nieuwsgierig en volgen den vinger langs den glazen wand. Hun beweeglijk gedoe en hun kleurenweelde wordt het sterkst, als de zon in het water schijnt. In statige wendingen, de vinnen breed uitgespreid, omkruisen de mannetjes elkaar of pronken tegen de wijfjes, soberder van vorm. De blauwe strepen verbleeken, het rood verdonkert, 't witte stekelvinnetje wordt vlammend rood, de vinnen donkerblauw. Zoo zwemmen ze elkaar voorbij met de trotsche kalmte van galeien met volle zeilen, nauw beroerend het water, heel langzaam. Opeens een vlugge wending en de schertsende aanval wordt ontweken. Weer naderen zij elkaar; weer veranderen de kleuren. Het rood verzwakt, de blauwe schubbetjes verdonkeren. De punten van de staartvin trillen. En onzichtbaar snel trekt de een de vinnen in en stort zich onstuimig op den ander, die verbleekend wegvlucht tusschen groene waterplanten. Een kronkelend wurmpje, dat in het water valt, trekt opeens de aandacht. Een der wijfjes grijpt het en schiet naar beneden. De anderen zetten haar na met breede vinslagen, die het water als riemen doorploegen, forsch staartzwaaiend, als het behendige wijfje plotseling omwendt en juist tusschen de vervolgers wegschiet. Maar niet lang duurt het, of de wilde waterjacht is gedaan; elk heeft gulzig opslikkend een brokje vermeesterd.

In den droevigen winter, die achter ons ligt, met kil-koude dagen, ons onthoudend het schitterendblanke sneeuwlandschap, heeft de zon weinig geschenen. Voor deze luchthartige zonnekinderen niets; geplaatst onder het gasgloeilicht, scherp verlichtend het water, zijn ze even goed op dreef en heel den avond vermeien ze zich met pronkende kleurenwisseling en prachtige bewegingen. En zoo is het voor mij in den winteravond een bizondere emotie geweest die gloed en die vormen te zien, sprekend van den zomer, die weer gaat komen, van zonnewarmte en blijde bloemenweelde.

Nu zijn we in 't voorjaar en de Macropoden hebben de overwintering goed doorgemaakt. Flink gezond en geen enkele maal hebben ze 's middags en 's avonds den maaltijd verzuimd. Kleine stukjes vleesch eten zij uit de hand; houdt men 't een eindje boven de oppervlakte, dan springen ze er uit om het te pakken. Zoo worden ze gevoed, tot geen liefhebber naar boven komt.

Deze voedingswijze heeft wel 't voordeel, dat niets overblijft en 't water verontreinigt. Ik geloof niet dat dit voor hen zoo onschadelijk is. Als het water 8 à 10 dagen oud is, verbleeken ze en bezitten zelden hun volheid van kleur en dit is het beste teeken van hun welstand. Erg gesteld zijn ze anders niet op deze schoonmaak-geschiedenis; overgegoten in een emmer, moet deze met een doek overdekt worden. Ze kunnen ongeloofelijke sprongen maken en eer men het weet, spartelt er een op den grond.

Ik ben nu zeer nieuwsgierig of in de maand Juni het interessante nest-bouwen zal plaats hebben. Het mannetje spuwt dan luchtblaasjes vermengd met slijm tegen de onderzijde van een waterplant tot een slijmmest in nootvorm gemaakt is. Behoedzaam vangt hij de eitjes op en spuwt ze in het nestje, waar hij ze blijft beschermen tegen de niet bizonder-moederlijke eetlust. Ook als de eitjes uitkomen, worden de onvoorzichtige kleintjes in het nestje gejaagd. Dit nest-bouwen moet zich van Juni tot September meermalen herhalen.

J. A. Loebèr Jr.

Leiden, Maart 1900.

N.B. Van eenige liefhebbers vernam ik, dat bij de ontvangst der visschen uit Duitschland niet veel ex. het transport overleefd hadden. Ik ontving ze altijd van Gebrs. Harster, Speyer a/Rh. en daarbij was nooit een doode.

Een Voorjaarswandeling.

Het dorp Doorn ligt, zooals wel genoegzaam bekend zal zijn, in een droge streek. Ten Noorden en ten Oosten vindt men er heide en dennenbosschen en in het Zuiden en Zuidwesten, in de richting van Wijk-bij-Duurstede en van Cothen, meer loofhoutbosschen, wei- en bouwland. Aan deze zijde is er tenminste eenig water, hoewel niet veel; de slooten zijn voor iemand zooals ik, die uit Holland afkomstig is, eigenlijk slootjes, en vele van deze zijn gedurende een groot deel van het jaar geheel of bijna geheel droog. Desniettemin is hier de plantengroei al heel wat belangrijker, afwisselender en fraaier dan aan den zoogenaamden hoogen kant, waar men niet veel anders te zien krijgt dan struikheide en dennen. De eenige afwisseling in die naaldhoutbosschen vormen berken en wat eiken-

De Levende Natuur 5 (3):51-56 (1900)

hakhout, welk laatste intusschen niet heel welig opschiet.

Hoe gelukkig is men, wanneer men in zoo'n droge omgeving eens een weinig water vindt, echt water met 't geen daar alzoo bij behoort. Dat doet het oog weldadig aan. En inderdaad, zoo iets is hier werkelijk te vinden. Op een goed kwartier van mijn woning ligt een weiland waarin twee plassen, liever gezegd plasjes aanwezig zijn, en in en om die plasjes heb ik al menigmaal iets aardigs gevonden. Meer dan eens gebeurde het mij, dat ik in Maart den weg afkomende, die langs dat weiland voert, een paar gepaarde wilde eenden, prijkend in hun prachtkleed, uit 't water zag opvliegen, of wel in den nazomer aldaar jonge eenden in hun nog grauw gewaad aantrof. In het voorjaar komen daar ook waterhoentjes, die er hun woning opslaan en stellig broeden, want den geheelen zomer zijn ze aanwezig en ziet men ze op 't weiland pikken om verbazend gauw al loopend in 't riet te verdwijnen, zoodra ze een mensch zien aankomen. Ook verneemt de voorbijganger meestal hun weinig melodieus stemgeluid van uit het water, maar ik geloof, dat velen dit voor kikkergeluid zullen houden, want kikkers ontbreken natuurlijk ook niet, en de verschillende stemmen in de natuur behoorlijk te onderscheiden, kan niet iedereen. Zoo is er bij die plasjes werkelijk een aardig natuurleven, en ik ga er nogal dikwijls heen om daarvan te genieten.

Het eene miniatuurmeertje is zoowat vierhoekig van vorm en wordt ten Oosten en ten Zuiden beschut door een welig groeienden wal van hakhout en door een elzenboschje. Gedeeltelijk is het met riet begroeid.

Het andere, zeer nabij gelegen kommetje is cirkelvormig en omgeven door een krans van knotwilgen en knotelzen. In den zomer is het met riet bedekt, zoodat dan van het water niets te zien is.

Het vorig jaar (1898) heeft zich op deze plek een paartje van den grooten Rietzanger (*Acrocephalus turdoïdes* [Meij.]) gevestigd, en ik heb dit met genoegen geconstateerd, omdat zulke echte watervogels hier hoogst zeldzaam zijn. Vóór dien had ik in de omgeving waarvan thans sprake is, nooit anders gevonden dan den Boschrietzanger (*A. palustris* [Bechst.]) die in 't griend aan de overzijde van den weg huisde en zeer gemakkelijk aan zijn zang te herkennen is. Maar nu een echten rietzanger te vinden, zoo een die zijn nest aan de rietstelen ophangt, dat was een buitenkansje. Mooi is zijn stem niet, maar eigenaardig, evenals de geheele vogel ook eenvoudig maar interessant is.

In het volgende jaar (1899) kwamen onze vrienden weer terug; den 9^{en} Mei had ik de voldoening hun hard gekarrekiet te vernemen. Misschien zijn ze al vroeger aangekomen, maar dat doet er niet veel toe, ze waren er en dat is de hoofdzaak. Ze zullen nu, hoop ik, wel weer ieder jaar verschijnen.

Sedert dien Meidag bezocht ik de bewuste plasjes in eenige weken niet, omdat ik weer andere dingen te doen had; maar den 1^{en} Juni, een mooien, warmen, zonnigen dag, besloot ik toch weer eens te gaan kijken. Mijn weg leidde over een paadje langs een doornhaag, waaruit talrijke gele bloemen van boterbloem en nagelkruid komen kijken. Een prachtig paar goudvinken, man en wijfje, zaten in het grasland achter de haag en ik kon ze geruimen tijd bespieden. Bij de plasjes gekomen, bleek mij het riet, hoewel nog al achterlijk, sedert ik er 't laatst geweest was, eenigzins opgeschoten te zijn.

En wat zag ik nu? Aan 't vierkante plasje waren waarlijk kleine Rietzangers (*A. streperus* [V.]) aangekomen en begroetten mij met hun grappig karrekietengezang! Alweer dus een nieuwe aanwinst! De groote rietlijsters hebben van het ronde kommetje bezit genomen en zoo is 't nu, met de waterhoentjes en de kikkers een leven van belang; al de stemmen van het rietland.

En het blijft er niet bij; er zijn nog meer gevederde luidjes in de nabijheid. Zie maar eens naar die stuk of wat spreeuwen, die ijselijk bedrijvig op 't weiland rondloopen om voedsel te zoeken en die er niet eens erg in hebben, hoe schitterend mooi ze zijn, nu de zon op hun glanzend gevederte schijnt; en daar loopt ook nog een zanglijster, die weer heel anders doet; die huppelt heel snel een eindje ver en blijft dan plotseling stilstaan met opgerichten kop op haar langgerekten hals om 't volgend oogenblik weer in eens vooruit te schieten. En daar komt een paar tortelduiven aangevlogen en zet zich in het dichte hout aan den waterkant, waarbij het fraaie wit aan hun uitgespreide staarten prachtig tot zijn recht komt.

Voeg hierbij nu nog het onvermijdelijke boerenzwaluwenpaar en ge hebt een tafereeltje uit 't vogelleven dat, hoe eenvoudig ook, voor den waren natuurliefhebber iets is, waarop hij heel lang zonder het moede te worden kan turen en dat hem in zijn volgend leven onvergetelijk blijft.

Het is overigens een heerlijk hoekje, waarheen ik den lezer heb verzocht mij te volgen; er is van allerlei te vinden. Ik kom hier gewoonlijk in 't voorjaar om de eerste Grasmusch (*Sylvia sylvia* [L.]) te zien te krijgen. Die komt hier altijd 't eerst; men moet zoo de plekjes weten, waar men de vroegste voorjaarsreizigers kan aantreffen, dan behoeft men niet te lang te zoeken. En met een beetje ondervinding en oplettendheid gaat dat best. Van 't jaar (1899) hoorde ik hier ook den eersten draaihals, en aan fitissen en zwarte lijsters en een paar koolmeezen is nooit gebrek.

Een paar jaren geleden (1896) huisden in deze

De Levende Natuur 5 (3):51-56 (1900)

buurt minstens twee paren van den grauwen klauwier. Vreemd genoeg heb ik die later niet meer gezien. Eigenlijk doet mij dit genoegen voor de andere vogels, wier jongen nu althans niet meer door die dieven uit de nesten gestolen worden. Voor den algemeenen aanblik intusschen is het een verlies, want zoo'n paar klauwieren is een echt sieraad van een mooi natuurplekje.

Loopt de weg aan de linkerzijde langs het bovengenoemde weiland, aan de andere zijde verheft zich een dennenboschje, aan welks zoom ik vlak bij den grond een grasmusschennest van 't vorig jaar vond. Verderop komt een woeste plek, waar tal van wilde struiken groeien, en die vooral merkwaardig is door

De Fazant-haan.
Teekening van Baron SNOUCKAERT VAN SCHAUBURG.

eenige mooie exemplaren van de gele brem. Er staat een van die struiken, die een en al één reusachtige gele bouquet is van minstens tien meters in omvang; van de groene blaadjes is op eenigen afstand niets te zien. Men blijft onwillekeurig even stilstaan om dit prachtexemplaar uit de plantenwereld te bewonderen. De bloemen worden bezocht door aardhommels, honingbijen en tal van kleine vliegjes.

Als we nu aan dat pronkstuk de noodige aandacht hebben geschonken en het in onze herinnering goed opgenomen hebben, zullen we eens verder wandelen. We zeggen daarbij adieu aan de rietplasjes, althans met het oog. Het gehoororgaan zal nog eenigen tijd het gekarrekiet, gekwaak, enz. wel vernemen! Links behouden we weiland, rechts begint het griend, van den weg gescheiden door een rij populieren. Op een van die boomen ontdek ik een groote wesp; 't is een hoornaar (*Vespa crabro* L.) die mij toeschijnt boomsap te genieten, of zou hij materiaal verzamelen om zijn nest van te bouwen? Het vorig jaar in September vond ik zoo'n hoornaarsnest onder het dak van een klein houten schuurtje; uiterst kunstig gemaakt, ook alweer een van die natuurwondertjes. Maar die wespen had ik toch liever niet in mijn nabijheid; ik heb daarom destijds dat nest heel voorzichtig losgemaakt en in een kistje laten vallen, waarna ik het aan onzen heer Thijsse zond, die er nog wel iets aan gehad heeft, ofschoon het door zijn broosheid onderweg nogal geleden had. En ik was toen die groote wespen kwijt, die wel heel mooi maar niet ongevaarlijk zijn.

Het griend (tiend zeggen ze in Holland) is nog zeer laag; de menigte witte chrysanthemum's, die hier groeien, steken er boven uit, maar toch zullen er wel patrijzen- en fazantennesten in liggen, want die broeden hier graag. In het bosch over het griendland hoor ik een fazanthaan hard roepen oftewel „kokkeren".

Het weiland ter onzer linkerzijde, waar die rietkommen zijn en waar eenig jong vee graast, wisselt nu af met een lang stuk hooiland. De sloot tusschen die twee grondstukken is merkwaardig om zijn mooie irissen, die welig opgeschoten zijn en prachtig bloeien. Dit hooiland is bedekt met bloemen; even sta ik stil om die kleurenpracht te bewonderen; hier is een hoekje, waar de bontste kleuren wild dooreengegooid schijnen te zijn: blauwe eereprijs, roode klaver, witte madeliefjes en chrysanten, gele boterbloemen en groen gras, mooier kan het al niet. Een weinig verder staan flinke planten van den smeerwortel in vollen bloei, twee paarse flankeeren een witbloeienden, en langs den weg zendt het haviksкruid zijn mooie lichtgele bloemen geheel geopend omhoog.

De spreeuwen, die in dit land loopen, kan men haast niet zien, vanwege het hooge gras; de knikkende stengels van wilde zuring en andere planten geven de richting aan, waarin de zwartrokjes zich bewegen. Een paar patrijzen vliegen laag over het land naar een onbekende bestemming.

En de sloot, het slootje dat het hooiland van den weg scheidt! Wat al moois is daar te zien. Het water is zoowat heelemaal bedekt door de menigte planten. De waterweegbree zendt forsche bladeren omhoog, aan de overzijde staan heerlijke irissen in vollen bloei, in het midden is het slootje vol waterkers, en hier en daar, waar een gaatje is, steekt de mooie hottonia het hoofd op. En het gonst en zoemt er van belang, want een menigte insecten komen op die verschillende bloemen af.

Langs den weg staat nu weer in menigte equi-

De Levende Natuur 5 (3):51-56 (1900)

setum, wikke met roode bloesems, gele en roode klaver. Ik neem van een en ander wat mee en daal ook in het slootje af om daar wat te plukken. Daarbij ontdek ik een menigte torretjes die zich op de elzenbladeren bevinden, prachtige staalblauwe diertjes met vrij lange sprieten. Er zijn weinig bladeren, waarop niet een of twee van die elzenhaantjes aanwezig zijn, en de elzen zien er dan ook terdege gehavend uit.

Vlak voor mij klautert een vuurroode libel langs een grasspriet, een ijselijk dun beest, maar wat een kleur! glanzend rood als die metaalachtige papiertjes, waarin soms chocolaadjes zijn gewikkeld. De libel klimt, oogenschijnlijk doelloos, langs een paar sprietjes op en af en vliegt dan weer weg.

Ik stap weer uit de sloot, en mijn oog valt op den weg, waar in het zand een paar ronde kuiltjes te zien zijn. Hier hebben patrijzen een zoogenaamd stofbad genomen; zij doen dit evenals onze kippen, die men dikwijls in het zand ziet woelen. Ook van musschen vindt men veel van die ronde putjes. Vogels gebruiken die stofbaden als reinigingsmiddel, doch in dien zin dat ze zich zoo ontdoen van kwellende parasieten. Hoe fijner poederstof zij hebben om in te wentelen hoe beter; dit stof doet het ongedierte eenvoudig den verstikkingsdood sterven.

En nu kwam ik aan den grintweg dien ik een flink eind gevolgd heb. Veel moois was ook hier weer te zien, ten minste voor ons natuurliefhebbers. Links en rechts slooten, en daarachter bouw- en weiland. De witte kleur van het smalle slootje langs de linkerzijde valt dadelijk in het oog; dit is namelijk zoodanig bedekt met bloeiend batrachium, dat het water onzichtbaar is. Boven al dat wit zweven blauwe libellen; alweer een lief natuurtooneeltje.

Aan de overzijde van den grintweg groeit in de sloot, die nogal uitgedroogd schijnt, een heel boschje van Carex acuta en daarbij een menigte kikkerbeet. Ik wil eenige mooie bloeiende aren plukken, maar moet daartoe in de sloot stappen. Nu, aan een hoekje gaat dat wel, daar ziet het er nogal stevig en tamelijk droog uit. Dus er maar voorzichtig ingesprongen! Jawel, die bodem is verraderlijk, tot over de enkels ga ik in den bagger! Maar dat zijn van die kleinigheden, waarop niet gelet wordt; men heeft bij zoo'n wandeling toch ook geen dansschoentjes aan, nietwaar? En mijn aren moet ik toch hebben. En dan maar weer verder. Hier op dit stuk land vond ik vroeg in 't voorjaar, toen het pas omgeploegd was, een paapje, een roodborsttapuit, een kwikstaart en een kneu vlak bijeen; nu zijn er een paar geelgorzen aan 't zoeken naar voedsel en een groenling zingt boven in de populieren.

Waterkers groeit hier ook weer in menigte, en kikkerbeet en batrachium beproeven zooveel mogelijk het wateroppervlak te bedekken. In een andere sloot rechts staat Nasturtium amphibium mooi geel te bloeien.

Nu houd ik een oogenblik rust op een viersprong, waar onze grintweg door een anderen rechthoekig gesneden wordt. Zou ik nog wat verder gaan? Wel ja, komaan, vooruit maar, hier staat een prachtige distel, die het bekijken wel eens waard is. De bloei begint pas, over eenige dagen zal hij heel wat mooier zijn. (Dat viel tegen! Eenige dagen later werd de slootkant gemaaid. 't Stond erg „knap", maar de distel lag verdord in 't stof).

Het valt op, dat het slootje links eigenlijk een soort beekje is; het water stroomt heel langzaam, maar stroomt toch, naar de Goyerwetering. Een heel eind verder is aan die beek een plek, waar veel dotterbloemen groeien, die ik meer dan eens ben gaan plukken om thuis vazen mee te vullen. Het stroomende water is hier veel helderder dan in die baggerslooten van straks; ik kan tot op den bodem zien, en de waterplanten zijn erg verminderd. Laat ons eens kijken, wat er misschien voor aardigs te zien is. Slakken zie ik zwemmen en een menigte draaitorren bewegen zich over het heldere water. Ook zoogenaamde schaatsenloopers schieten over het oppervlak. Daar bonst er waarlijk een tegen zoo'n draaitor aan en vliegt een heel eind op zij; de schok schijnt hard geweest te zijn. Ook in een eenvoudige sloot komen onaangename ontmoetingen voor!

Van den winter stonden hier nog in de strook hakhout langs de sloot een rij vrij hooge eiken. Tot mijn leedwezen zag ik toen, dat deze boomen, blijkens de nummers, waarmee men ze voorzien had, ten doode waren opgeschreven. Het waren mooie boomen en er zaten toen zooveel van de vroegst aangekomen spreeuwen in te zingen. En thans? Daar liggen ze, de reuzen! Akelig zwart steken ze af tegen het heldere groen van het hakhout en van den slootkant. Sommige liggen in de sloot, andere dwars er over, en steken hun afgeknotte takken in de hoogte als dooden op het slagveld hun armen. Zij, die vroeger een pronk van deze plek waren, ontsieren haar nu volkomen, en men zou wenschen dat ze maar gauw werden weggehaald. Zooals ze daar nu liggen, is 't naar om te zien.

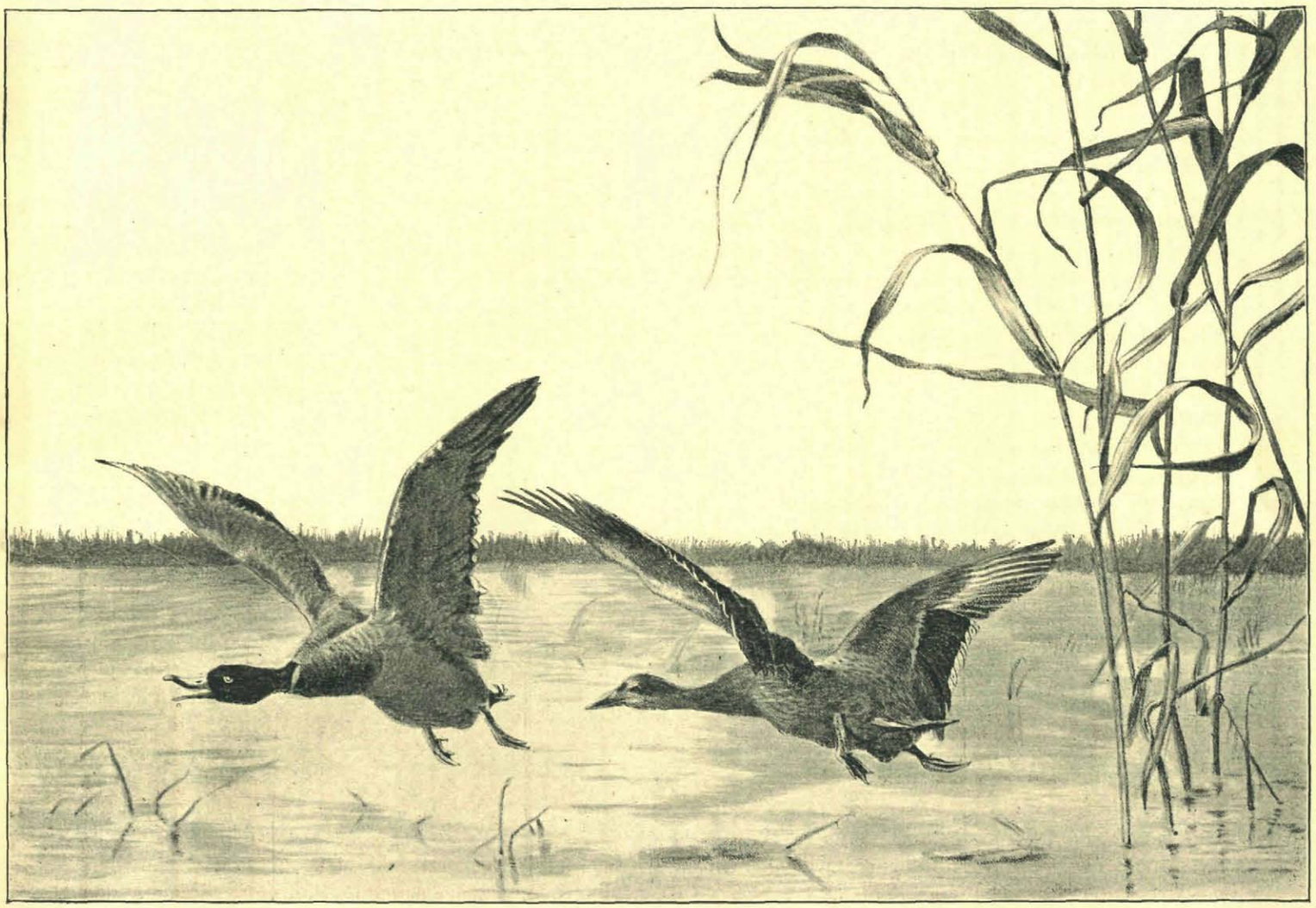
Alleen een paar gele moshommels verleenen eenig leven aan deze doodsche plek, die ik spoedig verlaat om wat levende natuur op te zoeken. Nu, daarvoor behoeft men niet ver te loopen; daar schiet al een kleine slang in 't water en verbergt zich onder de overhangende waterplanten aan den oever. Zij doet dit op de bekende manier van de struisvogels, haar kop kan ik niet zien, haar verder lichaam wel, ten minste gedeeltelijk. Ik gooi een steentje in 't water om haar te doen schrikken en van plaats te doen veranderen, dan kan ik haar

De Levende Natuur 5 (3):51-56 (1900)

beter zien. Maar dat geeft niets. Een tweede en een derde steentje, die zelfs op haar lichaam vallen, zijn haar blijkbaar totaal onverschillig; zij beweegt niet. Ik houd niet van slangen, 't spijt mij wel, maar ik vind ze altijd griezelig, en een hazelworm acht ik niet veel beter, ofschoon ik volstrekt niet blind ben voor het feit, dat ook deze dieren hun eigenaardige schoonheid bezitten. Maar slangen en verder bijvoorbeeld ook spinnen en oorwormen, c'est plus fort que moi, ik heb er een broertje aan dood.

Daarom kijk ik nu liever naar die heele groote libel met een geelachtig lichaam, die daar komt aanvliegen en welker vleugels schitteren en fonkelen in de zon als bliksempjes. Even schiet zij over de sloot heen en weer en zet zich dan op een aar in het roggeveld.

Hier groeit weer batrachium op 't water, en daar zie ik waarlijk een visch, een echten visch! Een snoek nogal, die wel erg klein is, ongeveer 12 centimeters denk ik, maar die reeds op de manier van grootere soortgenooten onbewegelijk in het water staat. Ik blijf ook even stilstaan, want als je beweegt schiet de snoek weg, en ik zie alweer een keurig tafereeltje. Het mooi geteekende vischje in 't heldere water, waarop vele draaitorren dwarrelen, daarnaast een heel bosch van witte batrachiumbloemen, en in 't gras aan den slootkant een pikzwarten hommel met rood achterlijf (koekoeks-

Wilde Eenden,
geteekend naar een schilderij van Bodmer, door Mr. R. Bn. Snouckaert van Schauburg.

hommel) die ijselijk veel te doen scheen te hebben; dat alles overgoten door het gouden zonlicht, 't was om te schilderen.

Maar ik kan niet te lang stil blijven staan, en daarom ..... ja, nog nauwelijks heb ik mij bewogen, daar is het snoekje met een ongeloofelijke snelheid weggeschoten onder de planten; roofdieren zijn buitengemeen vlug en deze roofvisch waarlijk niet 't minst.

En nu ga ik weer naar huis, het wordt laat, en ik weet bij ondervinding, dat ik niet hard loop

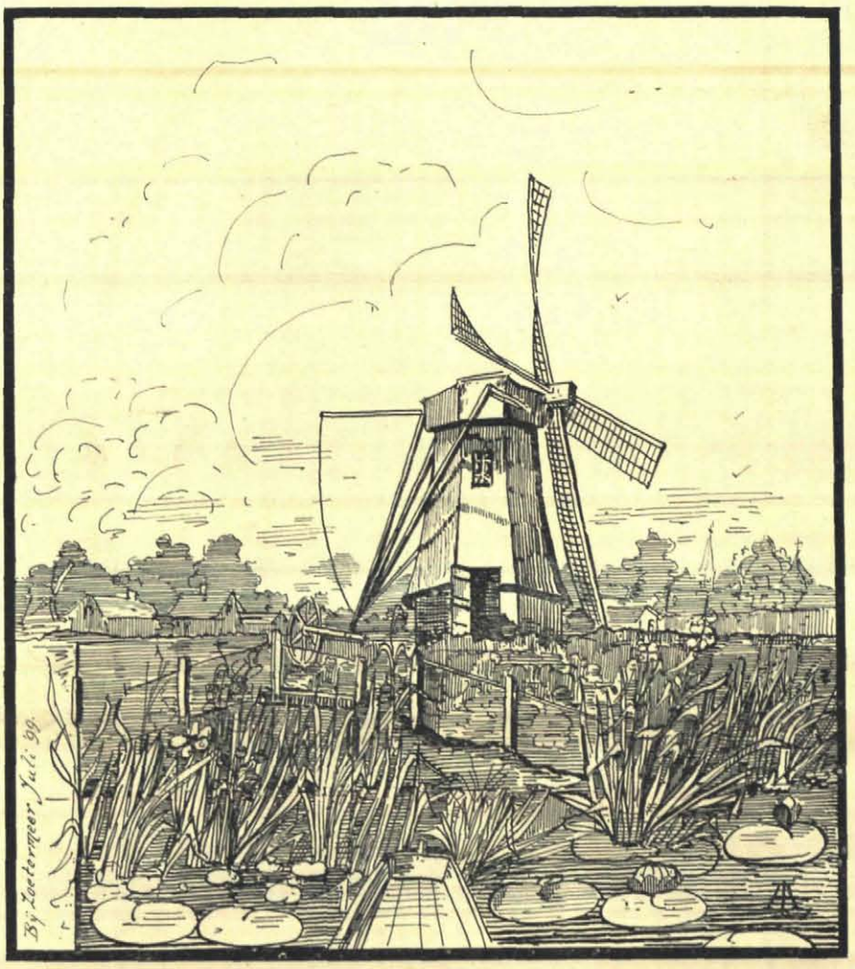
De Levende Natuur 5 (3):51-56 (1900)

omdat ik ieder oogenblik stil sta om een of ander te bekijken. Langs den weg, die naar het dorp voert, is evenwel niet heel veel te zien, alleen in en bij de bermsloot valt wat te beschouwen; hier is een plekje, waar een slootje onder een rechten hoek in de bermsloot valt; onder elzenstruiken, die natuurlijk weer vol zitten met blauwe kevertjes, groeien eenige mooie ooievaarsbekken, varens en witbloeiend sterremuur. Die partij groen, paarsrood en wit bijeen is alweer een van mijn schilderachtige stukjes, het hoeveelste al op deze wandeling?

Verderop herneemt het batrachium zijn rechten om alleen afgewisseld te worden door Helosciadium nodiflorum, dat hier ook veel groeit, en door de blauwe bloemen van Vergeet-mij-niet.

Langs den weg groeien eiken, op een waarvan ik weer zoo'n hoornaar aantref, die aan de bast zit te kauwen of te zuigen. 't Is toch een mooi dier, even mooi in zijn soort als die hommels van straks, maar niet om in de hand te nemen.

Er is iets, waarnaar ik altijd met een soort weerzin kijk als ik het op mijn weg ontmoet, dat is het schillen van het eikenhout. Het is nu zoowat afgeloopen, want het gebeurt in Mei; in een ander saisoen gaat het niet, omdat dan de bast niet zoo mooi loslaat. Hier langs den weg is dit snood bedrijf ook gepleegd; de geschilde takken liggen achteloos op een hoop gesmeten en de bast is, aan bosjes gebonden, netjes opgestapeld. Ik vind het niet jammer om het hout zelf, want dat moet op zijn tijd gehakt worden, maar om het jaargetijde waarin het gebeurt. In Mei, wanneer de eikentakken uitloopen, wanneer de nachtegalen juist in dit hakhout gaarne hun nesten maken, komt daar een bende onverschillige individuën aan, die den heelen boel vernielen. En als je dan op de kermis bij de poffertjeskramen die netjes geschilde houtjes ziet, waarvan een lustig vuurtje wordt gestookt om de vette gebakjes te bereiden, dan kun je haast niet nalaten te denken aan de akelige vernieling van een bosch in de Meimaand, waaraan die mooie houtjes hun ontstaan te danken hebben.

Bij Zoetermeer (zie blz. 57). Teekening van A. Loran.

Hier zijn de eerste huizen van het dorp; een paar spotvogeltjes begroeten mij met hun lustig gezang.

Wandelingen als de hier beschrevene doe ik graag, en liefst zoo dikwijls mogelijk. Het lag ook in de bedoeling van de heeren die dit Tijdschrift hebben opgericht, om tot dergelijke tochten aan te sporen Al ziet en vindt men dan niets dan zoogenaamde „gewone" dingen, dat is minder; men geniet toch veel en allicht ontdekt men iets, dat men nog niet wist van 't leven van dier of plant. Treft men iets buitengewoons aan, dan is de voldoening natuurlijk des te grooter. En afwisseling is genoeg te vinden, als men maar niet opziet tegen een beetje vermoeienis en warmte, stof of nattigheid.

Mr. R. Bn. Snouckaert van Schauburg.

Doorn, Juni 1899.